

အောင်မြင်စာပေ

၀ နှစ် ၃ ဆန်း ကြယ် လုံး ချင်း ၀ ဩ သစ်

ကြိတ်

မိတ္တူရိယံ

ဒဿနလက်ဆောင်

*အတတ်ပညာသည်

ရှာဖွေနေသမျှ ရရှိနေမည်သာ ဖြစ်၏။

မိမိပြည့်စုံပြီဟု ယူဆလိုက်သည် နှင့်

ရှိသမျှအတတ်ပညာများ ပါ

ပျောက်သွားတတ်ပေသည် ။

*လက်ဖြင့် ရိုက်သောအခါ အသားနာ၏။

အချစ်ဖြင့် နှိပ်စက်သောအခါ အသည်းနာ၏။

အသားနာခြင်းက ဖြေဖျောက်၍ ရနိုင်သေးသည် ။

အသည်းဒဏ်ရာရလျှင် ကုရန်မလွယ်တော့ပေ။

*ရသင့်သောငွေကို...

မလိုချင်ခြင်းသည် မသိသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

မရသင့်သောငွေကို လိုချင်ခြင်းသည်

ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည် ။

*ရိုးသားဖြူစင်ခြင်းသည်

ရေရှည်စမ်းသပ်မှုကို ခံနိုင်ရည်ရှိသည်။ ။

ဟန်ဆောင်နေသူသည်

မီးနှင့် တွေ့သော ဖယောင်းကဲ့သို့

အရည်ပျော်တတ်လေသည်။ ။

*သေးငယ်သောအပေါက်ကြောင့်

သင်္ဘောနစ်မြုပ်သွားနိုင်သကဲ့သို့

မဆိုစလောက်သော စိတ်မရှည်မှုကြောင့် လည်း

ကြီးကျယ်သောလုပ်ငန်းများ ပျက်စီးစေနိုင်သည်။ ။

*ဝေးကွာသောခရီးတစ်ခုကို

ဇွဲရှိမရှိဖြင့် စမ်းသပ်နိုင်သည်။ ။

ဆင်းရဲမွဲတေခြင်းဖြင့်

မိတ်ဆွေများကို စမ်းသပ်သိနိုင်ပါသည်။ ။

*အခြားသူများကို သံသယဖြစ်နေမည့် အစား

မိမိအိမ်တံခါးကို

ပိုမိုလုံခြုံအောင် ပြုလုပ်ထားခြင်းက

စိတ်ချရပါသည်။ ။

*ဖြောင့်ဖြူးသောလမ်းမပေါ်မှာ

သေးငယ်သောကျောက်တုံးတစ်တုံးကြောင့်

အရှိန်ဖြင့် သွားနေသောယာဉ်

တိမ်းမှောက်စေနိုင်သည်။ ။

ဘဝခရီးလမ်းမှာ

ကျောက်ခဲနှင့် တူသော သံသယမျိုး

ဘယ်သောအခါမှ မထားပါနှင့်။ ။

*အိမ်အပြင်သို့ ထွက်ကာနီးတွင်

ရာသီဥတုအခြေအနေကို ကြည့်ပါ။

အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ကာနီးလျှင်

ချစ်သူမျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်ပါ။

*ငွေသည် အရာအားလုံးကို ပြီးစေနိုင်သည်။ ။

အချစ်သည် ဘဝတစ်ခုလုံး ပျော်ရွှင်စေနိုင်သည်။ ။

သံသယနှင့် မိုက်မဲမှုသည်

ထိုအရာနှစ်ခုစလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်သည်။ ။

*ရွှေကို မှတ်ကျောက်တင်ပြီး သိနိုင်သည်။ ။

ရိုးသားခြင်းကို ငွေဖြင့် စမ်းကြည့်နိုင်သည်။ ။

အချစ်ကိုတော့...

ဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်းဖြင့် သိနိုင်လေ၏။

*ကံကောင်းခြင်းသည်

လေထဲမှာ ပျံသန်းနေသော

လိပ်ပြာတစ်ကောင်နှင့် တူသည် ။

သာမန်ဖမ်းရုံနှင့် တော့ အလွယ်တကူ မရဘဲ

ကြိုးကြိုးစားစား ဖမ်းမှ ရရှိနိုင်သည် ။

*

ဝန်ခံချက်

ဆရာတို့စက္က၏ ငယ်မူပြန် လျှို့ဝှက်စုံထောက်လက်ရာ တစ်ခုဖြစ်
ကာ ပရိသတ်နှစ်သက်မည့် ဇာတ်လမ်းကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည် ။

စီစဉ်သူ

အခန်း(၁)
နန်းကေသီဆိုသောမိန်းကလေး

နန်းကေသီ...

အမျိုးသမီးက အတော်လှသည်။ ။

ရှမ်းသွေးပါသူဖြစ်သဖြင့် သူမအသားက ပန်းနုရောင် သမ်းလျက်ရှိသည်။ ။

ပါးပြင်နှစ်ဖက်ဆိုလျှင် ချယ်ရီပွင့်ဖတ်ကလေးများ တင် ထားသလို ပန်းနုရောင်ပြေပြေကလေး။

အရပ်က ငါးပေကျော်မြင့်ပြီး ရှိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ် သွယ်တို့ က ပုရိသယောက်ျားတိုင်း ငေးကြည့်ရလောက်အောင် လှသည်။ ။ ချယ်ရီပန်းနုကလေးလို လှသော နန်းကေသီက ယခု သူ့အနားမှာ ရှိနေသည်။ ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ကုတင်ပေါ်တွင် လှဲရင်း ဒူး ယား စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာကာ နန်းကေသီ၏ အလှကို တစ်မိမ့် စိမ့် ကြည့်နေသည်။ ။

နန်းကေသီက ပိုးသားအင်္ကျီပါးပါးလေးကို ဝတ်ထား ကာ မှန်တင်ခုံ ရှိရာမှ ဆင်းလာသည်။ ။

မှန်တင်ခုံ ရှိရာမှ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ဆီသို့
လျှောက်လာဟန်မှာ ဆင်မယဉ်သာကဲ့သို့ နွဲ့နှောင်းညင်သာလှ သည်။ ။

သူမသည် ကုတင်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကုတင် စွန်းတွင် တင်ပလွဲ ဝင်ထိုင်၍ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ပေါ်မှ ကျော်ပြီး လက်ထောက်

ကာ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ။

သူမ မျက်လုံးအစုံက ကြယ်ပွင့်များကဲ့သို့ အရောင် တောက်ပလျက်ရှိသည်။ ။

သူမက ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို စိုက်ကြည့်နေ သလို ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကလည်း သူမကို ပြန်၍ စိုက် ကြည့်နေသည်။ ။

အဘယ်မျှကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေမိသည် မသိ။ လက်ကြားတွင် ညှပ်ထားသော စီးကရက်က တိုပြီး လက်ကို ပူ တော့မှ သတိရကာ နေရာမှ ထသည်။ ။

သူ့အမူအယာကို ကြည့်ပြီး နန်းကေသီက အံ့သြသွား ဟန်ရှိသည်။ ။

"ဟင်...ဘယ်သွားဦးမလို့ လဲ"

"အပြင်ခဏသွားမလို့ ပါ"

နန်းကေသီမျက်နှာပေါ်တွင် မကျေနပ်မှု အရိပ်အယောင်ကလေးများ ယှက်သန်းသွားသည်။ ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သူမလက်မောင်းများကြား မှ လျှို့ကာ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ ။

ထို့နောက်...

ကုတင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ နံရံတွင် ချိတ်ထားသော အင်္ကျီ ကို အပေါ်မှ ဝတ်သည်။ ။

လူဂါပစ္စုတိ ထည့်ထားသောအိတ်ကို ချိုင်းအောက်တွင် လွှယ်သည်။ ။
ပေါက်ဓားကလေးများ ထည့်ထားသောအိတ်ကို လက်မောင်းတွင် ပတ်ချည်သည်။ ။

ပြီးမှ အပေါ်မှ ကုတ်အင်္ကျီ ထပ်ဝတ်လိုက်သည်။ ။

ပစ္စည်းများ နေသားတကျ ဖြစ်သောအခါ နန်းကေသီ ရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီး သူမ၏ နဖူးကလေးကို ငုံ့နမ်းလိုက်သည်။ ။

"ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ တကယ်လို့ အပြင်က ကိစ္စပြီးလို့ အချိန်မီ ပြန်ရောက်လာရင် မင်းဆန္ဒပြည့်အောင် လိုက်ဖြည့်ပေး ပါ့မယ်"

"ရှင်က အပြင်က ဘယ်အချိန်ပြန်လာမှာ လဲ"

နန်းကေသီ မကျေမနပ်ဖြင့် မေးသည်။ ။

"အဲဒီမေးခွန်းကို ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်မေးရင်တောင် ဖြေ တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ အခန်းကို ပြန်ရောက်တာနဲ့ မင်းကို ခေါ်ပါ့မယ်၊ ကဲ...အပြင်ထွက်ကြရအောင်"

နန်းကေသီက မကျေမနပ်ဖြင့် သူမ၏ အဝတ်အစားများ ပြန်လဲပြီး နောက် အခန်းအပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။ ။ သူမခြေသံ အတော်ဝေးဝေးရောက်သွားတော့မှ အခန်းထဲမှာ လုပ်စရာရှိတာများ လုပ်ကာ ရုပ်ဖျက်၍ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေ သည်။ ။

နုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးအတုများ နှင့် မျက်မှန်ဝိုင်း ကလေး တပ်ထားသော သူ့ကို ဟော်တယ်စာရေးက လှမ်းကြည့် ကာ ဇေဝေဝေါဖြစ်သွားပုံရသည်။ ။

သူထွက်သွားသောအခါ ဟော်တယ်အခန်းများ တွင် တည်းခိုနေသူများ ၏ မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံများကို လှန်၍ မုတ်ဆိတ် မွေး၊ နုတ်ခမ်းမွေးနှင့် လူကို ရှာနေပေလိမ့်မည်။ ။

သိန္နီမြို့ကလေးမှာ မှုန်ဝါးသောမီးရောင်များ အောက် ဝယ် လှုပ်ရှားမှုများ လေးကွေးနေသယောင်ရှိသည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံ တဝီဝီ ဖြတ်မောင်းသွားသော ကိုယ်ပိုင် ကားများမှ လွဲ၍ လမ်းများ ပေါ်တွင် လူအသွားအလာ သိပ်မရှိလှ ပေ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် ဦးထုပ်ဝိုင်းကြီးကို ခပ် စိုက်စိုက် ဆောင်းကာ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်အတွင်းသို့ လက်နှိုက်ကာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသည် ။

ထိုအခိုက်...

သူ့နောက်ဘက်မှ သူ့အရိပ်မဟုတ်သော အရိပ်ပွား တစ်ခု ကပ်ပါလာ သည် ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ သူသတိပြုမိလိုက် သည် ။

လမ်းထောင့်ရောက်သောအခါ ရပ်၍ ဒူးယားစီးကရက် တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ၍ ပါးစပ်တွင် တွေ့ကာ မီးညှိလိုက်သည် ။

ဇစ်ပိုမီးခြစ်အဖုံးတွင် တပ်ထားသော မှန်ဝိုင်းကလေးမှ တစ်ဆင့် နောက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ သစ်ပင်ကွယ်တစ်ခု တွင် ကပ်ရပ်နေ သော လူရိပ်တစ်ခုကို တွေ့ရသည် ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် တစ်ချက်ပြီးကာ မီးခြစ်ကို ပြန်ပိတ်၍ အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး လမ်းချိုးတစ်ခုအတွင်းသို့ လှည့်ဝင်လိုက်သည် ။

ထိုလမ်းကြားတဝိုက်မှာ လမ်းမီးရောင်နှင့် အလှမ်းဝေး ပြီး သစ်ပင်ရိပ်များ အုပ်ဆိုင်းနေသဖြင့် အမှောင်ရိပ်က ဖုံးလွှမ်း နေသည် ။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် လမ်းချိုးအတွင်း ဝင်လိုက်ပြီး သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် နောက်သို့ ဖျတ်ကနဲ ပြေးကပ်လိုက်သည် ။

အတန်ကြာသောအခါ...

လမ်းချိုးအတွင်းသို့ လောင်းကွတ်အင်္ကျီအရှည် ဝတ်ပြီး ဦးထုပ်ကို ခပ်စိုက်စိုက် ဆောင်းထားသော လူတစ်ယောက် ဝင် လာသည် ။ သူသည်

အင်္ကျီအိတ်အတွင်းသို့ လက်နှိုက်ထားသည်။ ။

အိတ်တွဲကျနေပုံ ကြည့်ရုံနှင့် သေနတ်တစ်လက် ကိုင် ထားကြောင်း အကဲခတ်နိုင်သည်။ ။

ထိုသူသည် ကျီးကန်းတောင်းမှောက် မျက်လုံးများ ဖြင့် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဟိုကြည့်သည် ကြည့် ကြည့်ကာ ဒေါက် တာမင်းထင်ကျော် ပုန်းနေရာမှ ကျော်လျှောက်သွားသည်။ ။

၎င်း လမ်းချိုးတစ်ခုအတွင်း ဝင်သွားတော့မှ ဒေါက်တာ မင်းထင် ကျော် နေရာမှ ထွက်ကာ နောက်ကြောင်းပြန်လျှောက်ခဲ့ သည်။ ။

သူ...

မြို့ပြင်တစ်နေရာမှ ညလုံးပေါက် ဖွင့်သော စားသောက် ဆိုင်သို့ ရောက်သွားတော့ ညကိုးနာရီကျော်နေပြီ။

ဆိုင်အတွင်းမှာ စားသောက်သူ သိပ်မရှိတော့ဘဲ စားပွဲ တစ်လုံးနှစ်လုံး၌ သာ အရက်ဝိုင်းဖွဲ့နေသူအချို့သာ ရှိတော့ သည်။ ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်ပြီးနောက် ထောင့်ကျကျ စားပွဲတွင် နေရာယူလိုက်သည်။ ။

ထိုနေရာမှ လှမ်းကြည့်လျှင် လမ်းမပေါ်သို့ လှမ်းမြင်ရ သည်။ ။ မကြာမီ စားပွဲထိုးက အိပ်ချင်မပြေသေးသော အမူအရာ နှင့် အနားရောက်လာပြီး "ဘာသောက်မလဲ ဆရာ" ဟု မေး သည်။ ။

"ကြက်ဥကြော် ရလား"

"ရတယ်"

"ဒါဆိုရင် ကြက်ဥကြော်တစ်ပွဲ၊ ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက် ပေး"

"ဟုတ်..."

စားပွဲထိုးလေး ပြန်ထွက်သွားတော သူ ခူးယားတစ်လိပ် မီးညှိပြီး တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာကာ စောင့်နေစဉ် ဘဲဥပြုတ် ကြက်ဥ ပြုတ် ရောင်းသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက် မယောင်မလည်နှင့် သူ့အနီး ရောက်လာသည်။ ။

"ဘဲဥပြုတ် ကြက်ဥပြုတ် စားဦးမလား မောင်ရင်လေး"

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အဘိုးကြီးကို တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်ကာ...

"ကျွန်တော်က ဘဲဥပြုတ် ကြက်ဥပြုတ် မစားချင်ဘူးဗျ"

"မောင်ရင်က ဘာစားချင်တာလဲ"

"သိမ်းငှက်ဥ"

အဘိုးကြီး တစ်ချက်ပြီးလိုက်သည်။ ။

"သိမ်းငှက်ဥက ရှားတယ်ကွ၊ လိုချင်ရင်တော့ ငါရှာထား ပါ့မယ်၊ မင်းလာယူမလား"

"လိပ်စာပေးထားခဲ့လေ... ကျွန်တော်လာယူပါ့မယ်"

"မနက်ရှစ်နာရီ မြို့ပြင်ဘက်က ခြံအမှတ်(၅)ကို လာခဲ့၊ အဲဒီမှာ သိမ်းငှက်ရှိတယ်"

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အဘိုးအိုဆီ က ကြက်ဥပြုတ်တစ်လုံး ဝယ်လိုက်သည်။ ။

အဘိုးအိုက သူ့ကို ပြုံးပြပြီးနောက် လမ်းမပေါ် ပြန် ထွက်သွားလေတော့သည်။ ။

အမှောင်ထဲမှ 'ဘဲဥပြုတ် ကြက်ဥပြုတ် ရမယ်' ဟူသော အော်သံကို

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ကြားနေရသည်။ ။

မကြာမီ...

စားပွဲထိုးလေးက ကြက်ဥကြော်တစ်ပွဲနှင့် ကော်ဖီတစ် ပန်းကန် လာချပေးသည်။ ။

"ဘာမှာ ဦးမလဲ ဆရာ"

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခေါင်းခါပြလိုက်သော အခါ စားပွဲထိုးကလေးက အခန်းထောင့်ရှိ စားပွဲတစ်လုံးပေါ် သွားထိုင်၍ ငိုက်နေပြန်သည်။ ။ ဆိုင်အတွင်းမှ တိုးတိုးဖွင့်နေသော အင်္ဂလိပ်သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆုံးသွားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင် ကျော် ကော်ဖီနှင့် ကြက်ဥကြော်ကို စားသောက်ပြီးသွားပြီ။

ကျသင့်ငွေကို စားပွဲပေါ် တင်ထားခဲ့ပြီး သူထွက်လာ တော့ ညဆယ်နာရီခန့် ရှိနေပြီ။

သူသည် ...

အမှောင်ရိပ်ကို အကာအကွယ်ယူကာ ဟော်တယ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ။

ယခုအခါ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်မှန်နှင့် နှုတ်ခမ်း မွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများ မရှိတော့ပေ။

ဟော်တယ်တွင်း ဝင်သွားသောအခါ ကောင်တာစာရေး မလေးက သူ့အား ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အနားလျှောက်သွားပြီး မိမိအား လာမေးသူ ရှိမရှိ ဟိုတယ်စာရေးမကို မေးကြည့်သည်။ ။

ဟော်တယ်စာရေးမက မရှိကြောင်း ပြန်ဖြေသောအခါ ဒုတိယထပ်ရှိ
မိမိအခန်းရှိရာသို့ တက်လာခဲ့သည်။ ။

အခန်းရှေ့ရောက်၍ သော့အိမ်ထဲ သော့ထည့်လိုက်စဉ် မှာ တံခါးချ
က်ပွင့်နေသည် ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ ။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ထုတ်၍ လက်ကိုင်ဖုကို ကြည့်သည်။ ။

သူဖြူးထားခဲ့သော ပေါင်ဒါမှုန့်များ ပေါ်တွင် လက်ရာ များကို တွေ့ရ
သည်။ ။ မိမိတံခါးသော့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖွင့်ထားနှင့် ပြီ။ ဒေါက်
တာမင်းထင်ကျော် အိတ်အတွင်းမှ လူဂါ သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သ
ည်။ ။

ဟော်တယ် စင်္ကြံလမ်းတစ်လျှောက် မည်သူမျှ မရှိပေ။

ခပ်မှို န်မှို န်ထွန်းထားသော မီးရောင်အောက်ဝယ် ပိတ် ထားသော
တံခါးများကိုသာ လှမ်းမြင်ရသည်။ ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် တံခါးဝမှ ပြန်ဆုတ် လာပြီး စင်္ကြံမီးလုံးအ
ချို့ကို ပိတ်ပစ်လိုက်သောအခါ သူ့အခန်းဝ တစ်ဝိုက် မှောင်သွားလေ
တော့သည်။

ထို့နောက်...

သေနတ်ကို အသင့်ပြင်ပြီး တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ဖြည်း ဖြည်းချင်း
လှည့်ဖွင့်သည်။ ။

သော့က ပြုတ်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် တံခါးက အလွယ် တကူ
ပွင့်သွားသည်။ ။ တံခါးဟ,သွားသည် နှင့် သေနတ်ကို အ တွင်းသို့ ချိန်
ထားသည်။ ။

အခန်းတွင်း၌ မည်းမှောင်နေသည် ။

ခဏရပ်၍ နားစွင့်ကြည့်သည် ။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် မည်သည့် အသံမှ မကြားရ ပေ။

တံခါးကို အသာတွန်း၍ အခန်းတွင်းသို့ လှစ်ကနဲ ဝင် လိုက်သည် ။
အမှောင်ထဲ ရပ်ပြီး နားစွင့်ကြည့်ပြန်သည် ။

တစ်စုံတစ်ခု လှုပ်ရှားသံ အသက်ရှူသံမျိုးပင် မကြားရ ပေ။

အမှောင်ထဲမှာ မျက်လုံးက ကျင့်သားရလာသည် ။ အိမ် ထောင်ပရိ
ဘောဂများ နှင့် ခန်းစည်းများကြားမှ အပြင်မှ အလင်း ရောင်သွဲ့သွဲ့က
တိုးဝင်နေသည် ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည် ။

အခန်းသန့်ရှင်းရေး တာဝန်ကျ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သည် သူ မ
ရှိချိန်တွင် အခန်းထဲ ဝင်၍ သန့်ရှင်းရေး လုပ်သွား ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သ
ည် ။

သို့မဟုတ် အခြားတစ်ယောက်ယောက် ခိုးဝင် လာပြီး ကသုတ်ကရ
က် ပြန်ထွက်သွားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။

သို့သော် မသေချာလှပေ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် ယူထားသောအခန်းမှာ အ ခန်းစုံ ပါသော
အခန်းငယ်တစ်ခန်းဖြစ်ကာ ဧည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်း၊ ရေချိုးခန်း၊ ရေအိမ်ခန်း
အစုံပါသည် ။

ယခု သူရောက်နေသောအခန်းမှာ ဧည့်ခန်းဖြစ်ပြီး ရေ ချိုးခန်းနှင့် အိ
ပ်ခန်းကို မကြည့်ရသေးပေ။

ရေအိမ်နှင့် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ကြည့်သော်လည်း တစ် ယောက်မှ မတွေ့ရပေ။

သူကြည့်စရာ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းသာ ကျန်တော့သည် ။

ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်ကာ အိပ်ခန်းဆီသို့ သွားသည် ။

အခန်းရှေ့ရောက်သောအခါ အတန်ကြာအောင်ရပ်ပြီး နားစွင့်လိုက်သည် ။

တိတ်ဆိတ်နေသောအချိန်တွင် အခန်းထဲမှ ထူးခြားမှု ကို သူသတိပြုမိသည် ။

သေချာပြီ...။

မိမိအိပ်ခန်းထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရှိနေပြီ။

တံခါးက ဟနေသည် ။

ထိုနေရာမှ လက်လျှိုသွင်းပြီး မီးခလုတ်ကို ဆတ်ကနဲ ဖွင့်ကာ တံခါးကို ဆောင့်တွန်း၍ သူ အခန်းထဲသို့ လှိမ့်ဝင်လိုက် သည် ။

ကုတင်ပေါ်တွင် ဘယ်သူမှ ရှိမနေ။

သူ့ညာဘက်ဆက်တီပေါ်မှ လှုပ်ရှားမှုကို ရိပ်ကနဲ မြင် လိုက်ရသဖြင့် သေနတ်နှင့် ချိန်လိုက်သည် ။ သေနတ်မောင်းပေါ် တင်လိုက်သော မောင်းမှာ တင်းကနဲ ဖြစ်သွားသည် ။

ခလုတ်မောင်းမဖြုတ်မီ အချိန်မီကလေး သတိပြုလိုက်မိ ၍ သာတော်ရော့သည် ။

ဆက်တီပေါ်မှ နန်းကေသီက အိပ်ချင်မူးတူးအမူအယာ ဖြင့် ထလာသည် ။ သေနတ်ပြောင်းဝ မြင်လိုက်သောအခါ အိပ် ချင်စိတ်

ပြေသွားပုံဖြင့် မျက်လုံးကျယ်သွားလေသည်။ ။

"မင်း ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးသလို ဖြစ်တော့မှာပဲ"

ထိုသို့ဆိုကာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သေနတ်ကို အိတ်ထဲ ပြန် ထည့်ထားလိုက်သည်။ ။

သို့တိုင်အောင် နန်းကေသီက အကြောက်ပြေပုံ မရ သေးဘဲ ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ထံတွင် သေနတ်ကို တွေ့ လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြနေပုံလည်း ရသည်။ ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဘယ်လိုမှ ထူးခြားမှု မဖြစ် သလို အမှု အယာဖြင့် ဆက်တီပေါ် ဝင်ထိုင်ကာ ခူးယား စီး ကရက်ကို မီးညှိဖွာလို က်သည်။ ။

"မင်း ဒီအခန်းထဲကို ဘယ်လိုဝင်လာတာလဲ"

"ကျွန်မ လာတော့ ရှင့်အခန်းတံခါးက ပွင့်နေပြီးသား၊ ကျွန်မက ရှင်ပြန်ရောက်နေပြီထင်လို့ အခန်းထဲ ဝင်လာတာ၊ နောက်တော့ ရှင်မရှိ တာနဲ့ ဆက်တီပေါ် တက်အိပ်နေတာ တစ် ရေးတောင် ရနေပြီ၊

ရှင့်သေနတ်ကြီး မြင်လိုက်တော့မှ လန့်ပြီး အိပ်ချင်ပြေ သွားတာ"

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် နန်းကေသီမျက်နှာကို အကဲ ခတ်ကြည့်လို က်သည်။ ။

သူမ လိမ်ပြောနေခြင်း မဟုတ်မှန်း သိလိုက်သည်။ ။

"မင်းဝင်လာတော့ ငါ့အခန်းတံခါးက ပွင့်နေတယ်ဟုတ် လား"

"ဟုတ်တယ်...ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဝင်လာနိုင်တာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ဘ

ယ်လိုလုပ် ဝင်ရမလဲရှင့်"

"အေးကွာ...အပြင်သွားချင်ဇောနဲ့ တံခါးချက်မချဘဲ ပိတ်သွားမိတယ် ထင်ပါရဲ့ ၊ ကဲ...ဒါထက် မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ ငါ့အခန်းထဲ ပြန်ရောက်နေတာလဲ"

နန်းကေသီက မျက်စောင်းတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ကာ..

"ဒီည ရှင့်အတွက် အဖော်တစ်ယောက်များ လိုမလား လို့ ပါ"

ဟု မခွဲတရို့အပြုံးလေးဖြင့် ပြောသည် ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ...ငါ ဒီည အလုပ်လုပ်စရာ တွေ များ နေလို့ အဖော်မလိုတော့ဘူး၊ နောက်များမှ ပဲ တွေ့ကြ တာပေါ့"

နန်းကေသီမျက်နှာလေးပေါ်တွင် အလိုမကျမှုများ ဖြစ် သွားသည် ။

"ရှင်က ပြောတော့ တစ်မျိုး"

သူမက နှုတ်ခမ်းစုကာ မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးသည် ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သူမအနီးတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည် ။

ထို့နောက် လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

"နန်းကေသီ...မင်းဟာ အတော်လှပြီး ဆွဲဆောင်မှု ရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းကို တွေ့ရင် စိတ်မဝင်စားတဲ့ ယောက်ျားမရှိတာ သေချာပါတယ်၊

အဲဒီထဲမှာ ငါလည်း ပါတယ်လို့ ဝန်ခံရမှာ ပဲ၊

ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ဒါတွေကိုဥပေက္ခာ ပြုရတာတွေ ရှိပါတယ်၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ"

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က နန်းကေသီကို နှစ်သိမ့်မှု ပေးကာ အိတ်ကပ်ထဲမှ ငွေစက္ကူအချို့ကို ထုတ်ကာ သူမလက် ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ။

"ကဲ...မင်းပြန်ပြီးအနားယူပေတော့"

နန်းကေသီက နေရာမှ ထသည်။ ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကလည်း သူမနှင့် အတူ ထ ရပ်ကာ အခန်းဝအထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။ ။

အခန်းဝ ရောက်သောအခါ နန်းကေသီက ဒေါက်တာ မင်းထင်ကျော်ကို ရင်ချင်း အပ်၍ ဖက်ကာ ပါးကို နမ်းသည်။ ။

"ရှင်ဟာ ကျွန်မ တွေ့ဖူးသမျှ ယောက်ျားတွေထဲမှာ ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံးနဲ့ စိတ်ဝင်စားဖို့ အကောင်းဆုံး ယောက်ျား တစ်ယောက်ပဲ"

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွား လေတော့သည်။ ။

နန်းကေသီ ထွက်သွားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင် ကျော် တံခါးပြန်ပိတ်ပြီးနောက် ချက်ပြန်ချထားလိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ယူ၍ တံခါးဝတွင် ချ ထားလိုက်သည်။ ။

ပြီးမှ ကိုယ်လက်သန့်စင်ရန် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ။

မျက်နှာသစ်ရန် ကြွေလှုံသို့ ရောက်သောအခါ မှန်ပေါ်တွင် စာတစ်စောင် ကပ်ထားသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

တိတ်ဖြင့် ကပ်ထားသောစာကို ဆွဲခွာ၍ ဖတ်ကြည့် သောအခါ...

"အသက်နဲ့ ကိုယ် အိုးစားမကွဲချင်ရင် ဒီမြို့က အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပါ"

ဟူသောစာကို လက်ရေးခပ်သော့သော့ဖြင့် ရေးထား သည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

သေချာပြီ။

မိမိအခန်းထဲသို့ နန်းကေသီအရင်တစ်ယောက်ယောက် ဝင်ရောက်သွားသည် မှာ သေချာသွားပြီ။

မိမိအတွက် သိန္နီသည် လုံခြုံမှု မရနိုင်တော့။

လေးဘက်လေးတန် မှန်ကာထားသော အခန်းထဲ ရောက်နေရသူပမာ မိမိလှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း ပတ်ပတ်လည်ရှိ ပုံရိပ်များကလည်း ထပ်တူထပ်မျှ လိုက်လံလှုပ်ရှားနေကြပြီ။

*